

gendaş
ÇOCUK

Kitap Benim Kanadım

Melisa Gürpınar

gendaş

"İşte size yazdığım bu mektubu da,
Aklımdan geçirdim.
Bekleyemedim okuma yazma öğrenmeyi.
Kâğıt kalem kullanmadan yazıverdim.
Parmaklarımla havanın içine,
Çizgiler çiziverdim gizlice.
Bu da bir mektup olur, göklere yazdığım.
Belki kuşlar okur,
Belki aydede."

ISBN 975-308-056-5

Kitap Benim Kanadım
Yeni Seri: 153
Çocuk Edebiyatı: 30

© GENDAŞ A.Ş., İstanbul 1998

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Basım
Aralık 1998

ISBN 975-308-056-5

Direktör
Hasan Öztoprak

Editör
Adnan Özer

Gençlik ve Çocuk Kitapları Editörü
Uğur Aktaş

Kapak ve İç Resimler
Yaşar Zeynalov

Kapak Tasarımı
Hüseyin Takmaz

Dizgi
Gendaş A.Ş.

Kapak, İç Baskı ve Cilt
Kaya Matbaacılık (656 62 20)

Gendaş A.Ş.
Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 527 10 20 - 512 94 67 Pbx Fax: 520 82 12

Melisa Gürpınar

KİTAP BENİM KANADIM

Resimleyen
Yaşar Zeynalov

gendaş

Ben doğmamış bir bebeğim daha.
Bekliyorum sıramı
Ve hazırlanıyorum uzun bir yolculuğa.

Annemin karnında rahatım ama,
Yalnızlıktan sıkıldım.
Hem de çok merak ediyorum,
Başka çocukları da.
Yürümesini, konuşmasını,
Oğlan mı kız mı olduğumu hiç bilmesem de,
Yeterince büyüdüm, hazırlandım yaşama.
Büyük denizleri arayan bir balık gibi dolaşılıyor, .
Sabırsızlanıyorum beni bekleyen o belirsiz serüvene.
Annemin yakınlığını çok seviyorum ve sıcaklığını,
Bana ninni oluyor kalp atışları.
Ama burası karanlık
Ve dar gelmeye başladı.
Hava almak istiyorum şöyle geniş bir solukla.
Güzel sesler geliyor kulağıma ara sıra.
Duymak istiyorum benim de bir sesim varsa.
Annemi görmek,
Biraz da babama tutunmak istiyorum.
Babaların karnında çocuklara yer yoktu da,
Ben ondan mı annemin karnında büyüdüm acaba?

Dileğim oldu.

Yaşadığım o küçük ve sessiz mağaradan

Çıktım dışarıya.

Doğmak diyorlar yaptığım işin adına.

Geldiğim yer de dünya imiş sözde.

Ben hiç dünyayı görmedim daha.

Yeni doğmuş bir bebeğim ne de olsa.

Kendime bir ad takacak durumda bile değilim.

Ağladım, ağladım, ağladım.

Duyurmak istedim sesimi,

Galiba duyuramadım.

Ve sonra sustum kendimi dinledim.

Uğultulardan hiçbir şey anlamadım,
Gözüme giren ışığa da alışamadım ne yalan söyleyeyim.
Annemin sütünü çok sevdim.
Hep ondan içmek
Ve kucakta uyumak istiyorum.
Gene eskisi gibi
Kalp atışlarını duymak istiyorum annemin.
Her zaman olmuyor tabii bu,
Bir de bakıyorsunuz yatağımda yalnız kalıyorum.
Ya da birileri durmadan sallıyor beni.
Neden sallıyorlar acaba bilmiyorum ki.
Üstelik kundak denilen bir sargıyla da
Sımsıkı sarıldım.
Çok rahatsız oluyorum.
Hiçbir şey söylemeden katlanıyorum.
İstemiyorum benim için üzölmelerini.
Çünkü biliyorum bakımım zor,
Durmadan acıkıyorum, ağlıyorum,
Kırletiyorum çamaşırlarımı.
Annem çok yoruluyor,
Uykusuz kalıyor geceleri.
Başucumda otururken,
Başı düşüyor göğsüne.
Sonra bir suçlu gibi korku içinde,
Sıçrayarak uyanıyor
Ve artık gözünü hiç ayırmıyor benden.

Size bir Şey söyleyeyim mi,
Babamı hâlâ görmedim.
Ara sıra bir gölge eğiliyor üstüme doğru,
ŐaŐkın ŐaŐkın bakıyor bana,
Gülümsüyor,
Hemen dönüp gidiyor sonra.
Acaba babam o gölge mi?
Ne umutlarla geldim kavuŐtum aileme,
Ama gelin görün ki,
İçimdeki isteklerin hiçbiri,
Çok çabuk gerçekteŐmiyormuŐ meğerse.
Günlerdir bakınıyorum çevreme,
Daha dilediğim kimseyi seğemedi gözlerim.
Ve dünya dedikleri yer de herhalde,
Öyle koskocaman bir gezegen filan değil,
Şimdilik benim durmadan sallanan beŐięim.

Artık çok büyüdüm.
Altı aylığım.
Dünyayı tanımasam da, evimi tanıdım.
Ve renkli çingirakları ve yabancı insanları.
Gülmesini öğrendim, kahkahalarla gülmesini,
Gülecek şey bulamadığım zamanlarda bile.
Ben seviyorum gülmesini.
Bir de yalnız bırakmasalar beni odada,
Kalmasam başbaşa oyuncak ayılarla.
Birkaç kez aşılı oldum,
Ateşlendim bir kez de.
Hele nezle olduğumda,
Korkudan bayılacaktı annem neredeyse.
Her şeyi yemeğe başladım.
Bir dişim bile çıktı.
Ama gene de,
Önümde uzun bir muhallebi çağı açıldı.
Bir emeklesem,
Hemen kaçacağım,
Bütün yumuşak yiyeceklerden.
Yok yok, anneme acırım, üzmemek istemem.
Beni kucağında oyalarken, yakından bakıyorum da,
O güzel yüzüne, ellerine, saçlarına, gözlerine.
Pek özen göstermiyor kendine galiba.
Gücü yetmiyor,
Hem kendisiyle, hem benimle uğraşmaya.

Babamı sorarsanız,
İyi o.
Çok iyi.
Tanıdım sonunda onu da.
Anneme benzemiyor,
Uzun boylu, kısa saçlı biri.
Giysileri de değişik.
Bıyıkları yüzüme batıyor öpünce beni.
Öyle seviniyorum ki,
Annemin karnından dışarıya çıktığıma
Ve babamın sıcaklığını da duyuşuma,
Onca meraktan sonra.
Babam beni,
Durmadan hoplatıyor kucağında.
Hep oynamak istiyor benimle besbelli.
Ama biraz da yardım etse ya babam anneme,
Ne banyom yapılırken,
Ne altım değişirken yüzünü gördüm.
Ne mama yerken, ne uyutulurken.
Susturamıyor bile babam beni ağlarken.
Hemen azarlıyor,
Bohça gibi fırlatıyor bir köşeye elinden.
Uzaklaşıyor söylene söylene.
Neyleyim töreler böyleymiş.

Çocuklara bakmak ve onları büyötmek,
Yalnızca annelerin işiymiş.
Peki o zaman neden,
Büyöklerin işini de görüyor,
Büyökleri de mi büyötecek yoksa benim annem?

Artık benim de bir yaşıım var.
Yani yaşlanmaya başladım
Bir yaş kadar.

Ne zaman yürümek istesem,
Hemen düşünüyorum.
Yaşamak böyle düşe kalka olacaksa eğer,
Denilenler doğruymuş,
Hayat çok zormuş meğer.
Ve fazla yara almamak için,
Tahta bir kafese hapsolmak.
Ve derdini anlatamamak,
Su isteyip de çay gelince önüne.
Konuşmasını bilmediğim için,
Sabredip susmak,
Gerçekten çok zormuş.
Oysa rahatça dolaşabilsem odanın içinde,
Dünyalar benim olacak.

Üstelik hoşuma giden bütün eşyaları,
O küçük bibloları, vazoları,
Toplayıp kaldırıyorlar orta yerden.
Bir kültablasına bile dokundurmuyorlar,
Belki kırabilirim,
Kaza ile fırlatıp atarım yere diye.
Bazen dayanamıyorum,
Ben sıkıntı çekmeye mi geldim aranıza
Diyorum içimden.
Başlıyorum dağıtmaya oyuncaklarımı
Odanın dört bir yanına.
Onlar topluyorlar,
Ben tekrar başlıyorum dağılmaya,
Bebekleri yerden yere vurmaya.
Annem,
“Bu çocuğa bir şeyler oldu,
Huyu değişti,” diyor.
Yalan değil.
Kuşkusuz insan değişiyor zamanla.

Babam,
“Her istediğini eline verme,”
Demeye başladı anneme.
Zaten kendisinin bir şey verdiği yok.
Doğum günümde pek çok oyuncak getirdi ama,
Bilememiş, büyük çocukların oyuncağından almış,
Adı elektrikli tren miymiş neymiş,
Halının üzerine uzanıp,
Kendi oynuyor arkadaşlarıyla.
Olsun,
Gene de bir babam var ya,
Annem çok seviniyor o kapıyı çalınca.
Çünkü bütün işimiz onu beklemek akşam olunca.

Neler neler oldu,
Bir bilebilmeniz!
O tahta parmaklıktan çıktım dışarıya.
Mama sandalyemi başka bir çocuğa verdiler.
Pusetime binmeden dolaşabiliyorum sokaklarda,
Çok çabuk yorulsam da.
Düşünsenize ayaklarım yere değdi.
Güvenle yürüyorum,
Basiyorum taşa toprağa.
Ve papuçlarımı kirletebiliyorum artık,
Hele bir de suların ve çamurun
Tam orta yerine basınca!
Bayılıyorum yolda değişik gördüğüm her şeyin,
Gidip üstüne basmaya temiz papuçlarımla.
Bu ne büyük değişiklik hayatımdaki,
Anlasanıza!
Dediklerine göre,
Kocaman bir kız olmuşum
İki yaşındaymışım.
Durmadan öğretiyorlar bunu bana;
Bir iki, bir iki...

Sokakları tanıdım.
İnsan sokağı tanıyınca,
Hiç evde oturmak istemiyor.
Ve bir yere götürülünce de,
Dönüşte girmek istemiyor eve.
Çünkü sokakların tavanı gökyüzünden yapılmış,
Uçar gibi oluyorum,
Bulutlara doğru ben de.
Her sokak, başka bir sokağa açılıyor.
En dar sokaktan, en geniş caddeye kadar,
Galiba birbiriyle bağlantılı,
Dünyada açılmış bütün yollar.
Eviden bir kere çıkınca dışarıya,
Kurtulup annesinin elinden,
Yürümeli, yürümeli,
Nereye gittiğini bilmeden
Ve hiç arkasına bakmadan,
Kaçarcasına gitmeli.
Bakalım yollar bitecek mi?
Bu dünyanın en sonu neresi?
Yoksa yolları sonsuzlaştırmak
Biz çocukların elinde mi?

Bir gün de beni parka götürdüler.
Çok ağaçlı gölgeli bir yer.
Bir menekşeyi çok beğendim,
Tuttum kopardım.
Meğer yasakmış bu yaptığım.
“Bir daha yapma,” dediler.
Yasakdan hiç anlamadım,
Ne yapayım
Gittim öbür menekşeyi de kopardım.

Ve bence en önemlisi,
Anadilimi öğrendim.
Babadilim de onunla aynıymış.
Gerek kalmadı babamın dilini de ayrıca öğrenmeye.
Öyle eğleniyorum ki,
Balkondan seslenirken kaldırımda yürüyenlere.
Tanımadıklarım bile sesleniyorum.
Ya kendimi göstermek, ya da sesimi duyurmak
İstiyorum.
Onlar bana bakınca,
Bu kez utanıp saklanıyorum evin içine.
En sevdiğim iş, bir topun peşinden koşmak
Ve onu gittiği yerden bulup çıkarmak.
Kendi yemeğimi de kendim yiyebiliyorum
Döke saça olsa da.
Ama en sevmediğim, boynuma önlük takmak!
Beni kimse dinlemese de,
Bunu belirtmeye çalışıyorum,
Ağlayıp bağıarak.
Nedense annem izin vermiyor,
Her zaman kendi kendime önlüksüz yemek yememe.
Çatalı bıçağı ellememe.
Daha bıkmamış olacak bana hizmet etmekten,
Çevremde dört dönüyor, bir şeye zarar vermeyeyim,
Dökmeyeyim, pisletmeyeyim diye.
Hep endişeli ve huzursuz.
Ben tam yanlış şeyler yapmanın yaşındaymışım.
Dediklerine göre,
Hiç sözden anlamazmışım.

Akşama kadar ben de evin içinde,
Durmadañ koşuşturuyorum,
Bir Şeyler yapıyorum kendime göre.
Benim yaptıklarımın adı,
Yaramazlıkımış.
Oyuncak sepetimi devirince,
Meğerse, oyuncakları birer birer koymalıymışım
Gene sepete.
Ayrıca birinin yapma dediği Şeyi yaparsam,
Çok yanlış bir Şey olurmuş bu,
Kötüye gidermiş işin sonu.
Belki de dayakla karşılanırmış.
Dayak dedikleri de, insanın her yanına
Elle ya da sopayla,
Cetvelle, oklavayla vurma!
Acısı hemen geçiyor.
Çocuklarını karanlık yerlere kilitleyenler bile varmış,
Yaramazlık yapınca.
Ama ceza denilen Şey nasıl acaba?
Dayaktan biraz fazla mı acısı, az mı?
Yoksa birinin kaşlarını çatması,
Susup darılması mı ceza?
Bir Ğrensem,
Ben de o zaman hiç yaramazlık yapmam.

Sevgili babamın,
Elleri çok katı ve kocaman.
O bana vurunca,
Hele bir de başıma dokununca,
Yer sarsılıyor gibi oluyor ayaklarımın altında.
Oysa ben tuvaletim gelince haber veriyorum,
Şarkı bile söylüyorum mırıldanarak.
Herkesi güldürüyorum yerlerde yuvarlanarak.
Annem bir yere gidince, ardından ağlamıyorum.
Tutturmuyorum beni de götür diye.
İyi bir çocuk olmak için uğraşıyorum
Elimden geldiğince.
Bir garip huyum var,
Üst üste koyduğum her şeyden,
Kuleler yapmak istiyorum ille de.
Yırtmadan çevirebiliyorum kalın kitap sayfalarını,
Resimlere ilgiyle bakıyorum,
Çünkü tanıyorum aralarından bazı hayvanları.
Batan güneşe, öğrendim el sallamayı
Ve geceleri gökte,
Kimi gün sıska, kimi gün tombul olan
Aydedeyi aramayı.

Taniyorum artık evimize gelen insanları da.
Ama yeterince yaklaşmıyorum yanlarına.
Ne yapayım, kimseye sokulamıyorum,
Annemle babamdan başka.
Onlar yabancı.
Yabancı olmasalar,
Adımı sorarlar mı durmadan bana?

Üç yaşıma geldim.
Önce kendimi tanıdım.
Ben bir kızım.
Aynaya baktığımda görmek mümkün,
Hem de esmer ve zayıfım.

Süslenmeyi seviyorum.
Belki de birazcık ablayım.
Bunu saçlarımla uzunluğundan anlıyorum.
Mavi boncuklu bileziğimden
Ve delinen kulağıma takılan minicik küpeden.
Annem her gün saçlarımı tarıyor, örüyor,
Kordela takıyor.
Kolonya sürüyor kâküllerime.
Bana yünden yelekler örüyor.
Kendi de güzel giyiniyor artık.
Yüzünü boyuyor, saçlarını kıvırıyor.
Beni anneanneme bırakıp
Gezmeye gidiyorlar babamla.
Her zaman beni yanlarına almasalar da,
Ben mutlu oluyorum,
Onların gözlerinde
Işıklı bir gülümsemeye rastlayınca.

Bizim arabamız,
Durun bakayım dūşüneyim,
Neydi markası,
Evet, evet Anadol marka!
Biraz eskice ama,
Babamın dediğine göre, yerli araba!
Rengini bilmiyorum.
Bütün renkler birbirine benziyor,
Kırmızıdan başka.
Annem ne zaman o arabaya binse,
Babamın yanındaki ön koltuğa otursa,
Öyle dinleniyor, rahatlıyor ki,
Keyifle şarkılar söylüyor alçak sesle.
Günlerce hep aynı şarkıyı mırıldanıyor bazen de.
Annem çok yorulsa da evde,
Yeni doğduğum zamanki telaşı yok üzerinde.
Ah bir de yemek yemem için fazla ısrar etmesel!
Söz aramızda,
Ben de biraz nazlanıyorum.
Bakalım ne olacak diye merak ediyorum,
Annem üzülp sinirlenince.
Yolda giderken de,
Annemin elinden kurtulup kaçmak,
Koşturmak istiyorum onu peşimde.
Aslında öyle eğleniyorum ki,
Günlerimi geçirirken sabahtan akşama kadar
Güle oynaya annem ile birlikte.

Ama gene de küçük sorunlar çıkıyor ortaya.
Örneğin,
Arkadaşım yok!
Oyuncaklardan çabucak bıkiyorum.
Bir kez oynayıp atıyorum kıyıya.
Haydi o zaman kâğıttan tuzluk
Ve kayık yaptırıyorum anneme.
Nerede bir hayvan görsem,
Sevmek için sokuluyorum yanına.
Onlar bana soru sormuyor,
Zorla kucağına oturtmuyor,
“Uslu dur,” da demiyor.
Ne gözüme sabun köpüğü kaçirtıyor,
Ne öcüyle korkutuyor.
Bana kalırsa, çok konuşan, az gülen,
O büyük insanlar, öcünün ta kendisi.
Ben kuşruğunu çekince bile,
“Seni annene söyleyeceğim,” demiyor
Hiçbir kedi.

O susuyor diye,
Kedinin de canını yakmağa hakkım yok tabii.
En sevdiğim hayvan, kuş.
Ama bütün kuşlar, insanlardan kaçıyorlar.
Hele serçeler, ürküyorlar ayak sesimden.
Demek ki zamanında bir kötülük yapmış onlara
Çocuklar.
Kuşlar kaçtıkça kovalamak istiyorum ben.
Keşke kanatlarım olsaydı da,
Yetişseydim göklerde güvercinlere, martılara.
Ne olurdu sanki, tüylerini okşasaydım.
Özgür olsaydım ben de onlar kadar.

Atları da seviyorum.
Benden çok büyük oldukları için.
Şaşkınlıkla seyrediyorum,
Arabaları çekişlerini, nal sesleriyle gidişlerini.
Uçuşan yelelerini, burunlarından çıkan dumanları,
Soluğumu tutup seyrediyorum,
Hiç bırakmadan annemin elini.

Tavukla horozu ayıramıyorum pek birbirinden.
"Horozu ötüşünden tanimalısın," diyor annem.
Ama ben, pazarda satılan civcivleri
Görünce tanıyorum hemen.
Onlar yumurtadan çıkarmış.
Demek ki yumurta, civcivin annesi.
Peki yumurta...?
Yumurtanın annesi kim anlayamadım ki.
Neyse...
Köpekleri de korktuğum için seviyorum açıkcası.
Seversem, belki ısırılmazlar beni.
Balıkları da, severek yediğim için,
Sevmek zorundayım tabii.
Maymun, fil ve deveyi de resimlerinden tanıyorum,
Bilmiyorum sevip sevmediğimi.
Bir de havuç yiyen tavşan var,
Uzun kulaklı, iri dişli,
Hep kaçıyor sıçrayarak, biri onu kovalıyormuş gibi.
Sonra fare var; bıyıklı ve çirkin biri.
Ve kocaman kuyruklu sincap.
Kelebekler var, sinekler, karıncalar...
Reçele düşen arı,
Tümü de akıllı, bizim kadar.

Size çok gizli bir şey söyleyeyim mi?
Ben hiç sevmiyorum,
Biraz ayıp olsa bile, sevemiyorum işte,
Evinize konuk diye gelen, hanımları, beyleri,
Yeni amcaları, teyzeleri...
Bazen onları dinliyor ve anlıyorum,
Kendi aralarında neler söylediklerini.
Konuşurken, söz arasında;
“Bir oğlan olsun,” diyorlar,
“Oğlan olsun bir de.”
Ben anlamıyorum sözde.
Annem biraz kendini toparladı, iyileşti,
İkimiz arkadaş olduk ya,
Oğlan çocuk da getir,
Bir kız yetmez demek istiyorlar,
Bu eve.
O çocuk nereden alınıyorsa
Ve o çocuk oğlan olunca
Benden daha fazla ne yapacaksa bu evde,
Annem kim bilir neler düşünerek,
Karnında taşıyıp getirecek
Taa oradan buraya.
Anneme hiç acımıyorlar,
Bana kardeş gerekli diye kandırıyorlar onu.
Ben nasıl oynarım,
Nasıl arkadaş olurum,
O kadar ufacık bir çocukla.
Daha bir yeni doğmuşla?

Bari babam anlasa da,

“Olmaz” dese.

O oğlanı geri yollatsa geldiği yere.

Bakalım.

Canımı sıkan Şeyler olmaya başladı bugünlerde.

Tam güzel güzel büyümeye baŐlıyorsunuz ki

Hemen bir karıŐıklık çıkıyor insanın önüne.

Keşke hiç gelmeseydim

Kardeş sahibi olacak bir yaşa ben de.

Yolda rastladığım bütün çocuklar,

Kardeş değil mi bana?

Beni görünce,

“Kardeş” diye seslenmiyor mu, başka çocuklar da?

Evdeki oğlan kardeş,

Bütün çocuklarla olan kardeŐliđimden,

Çok daha güzel duygular mı tattırarak

Bana acaba?

Ve benden başka bir çocuğu da,

Oğlan olduğu için isteyip sevmek,

Ne kazandıracak, anne ve babama?

Belki de, tümünü sevmek gerek,

Dünyada ne kadar çocuk varsa.

Dört yaşımdayım.

Şimdilik,

Evimizde üç kişi olduğumuzu,

Ama büyük bir kentte,

Çok çok çok, pek çok insanla

Birlikte yaşadığımızı biliyorum.

Biz köylü değilmışık.

Kentliymişık.

“Mutlaka köylerden, ya da başka kentlerden

Gelmiştir buraya bizim de dedelerimiz,”

Diyor annem.

Ve bu kentin içinde,

Yaşadığımız apartman dairelerini hiç sevmiyor.

Ben de sevmiyorum.

Merdivenleri yemek kokuyor.

Zehirli dumanlar çıkıyor bacasından.

Babam,

“Alışmak zorundasınız, boşuna sızlanmayın.

Ben sizi kıra götürürüm hafta sonları,” diyor.

Annem,

“Ben uzaklardaki kırı, çayı ne yapayım,

Evimizin bir küçük bahçesi olsaydı keşke,”

Diye, konuşuyor kendi kendine.

Bir türlü gelmiyor babamın sözünü ettiği

Hafta sonları.

Çünkü babam haftanın her günü çalışıyor.
Annem de sitem etmiyor ama,
“Bu kadar çalışarak zengin olunmaz,
Sen ancak hasta olacaksın,” diyor.
Ve kırlar da unutulup gidiyor.
Biz kentte yaşıyoruz diye,
Çiçek açmış ağaçları görmek yasak mı bize?

Televizyonda seyrettiğim karlı dağları,
Denizleri, nehirleri, kumsalları,
Tarlaları, bağları, bahçeleri,
Öyle isterdim ki yakından görmeği.
Balkona çıkıyorum,
Başımı göğse kaldırıyorum da gece olunca,
Bütün yıldızları toplamak istiyorum avucuma.
Akşamüzerleri kucağıma almak istiyorum güneşi,
Karşımda durunca turuncu bir top gibi.
Biçimi hep yuvarlak,
Gözlerimi kamaştırıyor,
Hem ısıtıyor, hem aydınlatıyor bizi,
Güneş sevilmez mi?
Aydedenin ise,
Nedense hep değişiyor biçimi.
Ah, bir de sayabilsem, günleri, ayları, mevsimleri...
Uzayı, gezegenleri,
Bir öğrenebilsem.
Kim kimin çevresinde dönermiş,
Bir anlatabilsem büyükler gibi.
Neden yürüyor bulutlar,
Kim yağdırıyor yağmuru
Ve nasıl esiyor rüzgâr?
İlk işim öğrenmek olacak,
Gökyüzü konusunda
Kuşların bile bilmediği gerçekleri.

Ne yazık ki, çok zengin değilmişik biz.
Zengin olsaydık,
Satın alırdık belki kırları da.
Duyduğuma göre,
Çok yoksul da değilmişik.
İşte onun için oturmuyormuşuk bir gecekonduda.
Açıkcası, ben yoksulluğun da,
Zenginliğin de anlamını bilmiyorum daha.
Annem bir gün,
"Kendi yağımızla kavrulup gidiyoruz işte,"
Dedi birilerine.
"Ne demek bu, ne demek, ne demek?" diye
Koluna asılıp tepindimse de,
Başka bir şey söylemedi.
Bizim kendi yağımız hangisi,
Kavrulan kim, onlar mı biz mi?
Anlatmadı yani bana annem,
Başkalarına anlatmak istediğini.

Ne yapayım,
Her konuşulanın anlamını bilmesem de,
Kocaman bir kız olduğumu söylüyorlar bana gene de.
“A” harfini yazmasını öğrendim.
İki eğik çizgi birbirine değince,
Oluyor bir harf gibi.
Sonra ben,
Giymek istiyorum artık kendi giysilerimi.
Ama giysinin önü, hep arkamda kalıyor nedense.
Sabahları “günaydın” diyorum babama,
O da bana,
Yüzümü yıkayıp yıkamadığımı soruyor özellikle.
Ara sıra,
Çay şekerini de ben götürüyorum sofraya.
Evin genç kızı sayılırmışım onlara kalırsa.
Genç kız filan olmak istemiyorum.
Bilmiyorum çünkü,
Gençliğin ne demek olduğunu da.
Ve ne zaman genç kız olunduğunu, hangi yaşta.
Ben çocuk olmak istiyorum.
Oyun oynamak istiyorum yalnızca.

Dedim ya, hiç arkadaşım yok.
Ne kadar yalnız idiysem annemin karnında,
Gene öyle yalnızım
İnanın bana.
Sanki orası ferahtı buradan,
Bir balkonuyla penceresi eksikti,
Dışarıya bakmak için annemin karnından.
Bizim oturduğumuz apartmanın bahçesi yok.
Ya camdan sokağı seyrediyorum bütün gün,
Ya da holde dolaşıyorum yeni alınan bisikletimle;
Üç tekerlekli, zilli bisikletimle.
Eğer bahçemiz olsaydı
Diyorum kendi kendime,
Yuvarlanırdım otların üstünde.
Ağaçların dallarını tutardım.
Salıncağa binerdim.
Temiz hava alırdım.
Mutlaka bir uçan balon olur,
Süzülürdüm göklere.
Belki de, kim bilir,
İçimdeki bu sevinçle,
Güzel kokulu bir çiçek olur,
Açardım durmadan bahçenin bir köşesinde.

Sözde cici çocuklar,
Sokakta oynamazmış.
Peki o cici çocuklar,
Eviden dışarıya çıkartılmazsa,
Acaba kimi bulup da, kiminle oynarmış?
Annemle her oyunu oynayamıyorum,
Çünkü o unutmuş,
Çocukluğunda oynadığı oyunların tümünü.
Ben inanmıyorum ya, o öyle söylüyor.
Hem de biraz başka imiş, şimdiki oyunlar.
“Gel saklambaç oynayalım” deyince
“İşim var” diyor annem bu kez de.
Gerçekten işi var,
Yorgun ve isteksiz belki de.
Bütün çocuklar kaydırdan kaymalıymış
Çocuk parkında onlara kalırsa.
Ben de bir gün gittim annemle çocuk parkına,
Salıncaktan düştüm, alnım yarıldı.

Zavallı annem,
Benden çok ağladı bu kazaya.
Hastane denilen bir yere gittik.
Beyaz rengi hiç sevmedim, doktor önlüklerini
Yakından görünce.
Kanı ise, zaten tanımuştım, daha önce.
Diktiler alnımdaki yarığı
Ve “izi kalır” dediler.
Herkesin başına gelirmiş böyle şeyler.
Konuşurlarken duydum.
Aslında çocuk parkları çimenle kaplanmalıymış.
Meğer başkalarının kusurundan
Benim alnım yarılmış.

Ben dört yaşımda olduğuma göre,
Evcilik de oynayabilirim artık.
Anne olurum, baba olurum,
Şakacıktan doktor da olurum.
Ama kimseleri bulamıyorum ki,
Sözde bir aile kurabilmek için kendime.
Neyse.
Üzölmeye değmez,
Evin içinde olan hiçbir işe
Sıklmamam gerekir diye düşünüyorum.
Ama öyle olmuyor.
Her akşam tartışıyor büyükler.
Hem de benim yüzümden.
Durmadan konuşuyorlar çaylarını içerken.

Örneğin annem,
“Ana okuluna yollamalı bu çocuğu,” diyor.
Babaannem, eğer bize konuk olarak gelmişse,
“Biz çocuklarımızı anaokulunda mı büyüttük,
Bir tek çocuğa bakamıyor musun kızım?
Üstelik çalışmıyorsun da...” diyor.
Babam pek karışmıyor bu konuşmalara.
Televizyondan gözlerini ayırmadan soruyor.
“Kaç lira vereceğiz ayda anaokuluna,
Git bul bir anaokulu da, sor,” diyor.
Demek para da gerekecek.
Her yerde yok öyle anaokulu.
Ne karışık işmiş bu.
Okula gitmeden arkadaş bulunmaz mı acaba?
Peki bize parayı kim veriyor?
Babama?

İŖe gidiyor sabahları telaŖla.
Hep “alıŖıyorum, yorgunum,” diyor ya,
O gidip alıŖtıđı yerden alıyor olmalı parayı.
Annem de, evde çok alıŖıp yoruluyor,
Bir görseniz,
amaŖır yıkıyor, bulaŖık yıkıyor,
Yerleri siliyor, halıları süpürüyor,
Toz alıyor durmadan,
Annem her gün örümcek yuvalarını bozuyor,
t yapıyor, yemek piŖiriyor,
Pazara gidiyor, kasapta sıra bekliyor.
Annem kimden para alıyor?

Geçen gün bakkal amcaya gittik.
Gazoz istedik, parasını verdik.
O bize hem gazozu verdi,
Hem de gene para verdi.
Çok mu geldi paramız, az mı geldi,
Yetti mi, yetmedi mi anlayamadım.
Annem, “ben paranın üstünü aldım,
Sen bu işlere karışma,” dedi.
“peki olur,” dedim ama,
Paranın üstü neresi,
Altı neresi,
Ben bu işe hiç akıl erdiremedim tabii
Sürdürdüm sorular sormayı.
İyice anlayamadığım her şey,
Aklımdan nasıl çıksın ki.
Örneğin,
Saate bakmak,
Telefon numaralarını çevirebilmek,
İğne iplikle dikiş dikmek gibi.

Ben artık kendi sokağımızı tanıyabiliyorum.

Köşebaşında eczane olan sokak,

Bizimkisi.

Sokağımızın ve apartmanımızın adını,

Hiç unutmamalıymışım.

Bana durmadan ezberletiyorlar

Ve, “bir gün kaybolursan, gerekebilir”

Diyorlar.

Kaybolmak ne demek?

Bir daha annesini hiç bulamamak,

Elini hiç tutamamak mı?

Bunları düşününce,

İçimi öyle bir korku kaplıyor ki,

Birbirine karıştırıyorum,

Bütün adları,

Bütün adresleri.

Ama soyadımı ve doğum tarihim biliyorum.

Ne var ki,

Yeni bir şeyler öğrenmeye başlayınca,

Durmadan çoğalıyor insanın kafasındaki sorular.

Babamın soyadını neden hepimize veriyorlar?

Neden annemin, hem eski hem yeni iki soyadı var?

Neden, “senin soyadın da bir gün değişecek”

Diyorlar.

Ve ben değiştirmek istemezsem,

Ne olacağını söylemiyorlar.

Neyse ki,
Büyük bir hanım olunca başıma gelecekmiş
Böyle karışık sorunlar
Nasıl olsa daha çok zaman var.
Anneme şimdiden bir soru sorsam,
Yanıt vermeyecek,
Susacak,
Ya da, “çok işim var,
Bugünlerde senin çenen düştü,” diyecek.
Sonra bana yerlerde aratacak çenemi.
Ve de çok üstelersem,
Hem yününü işleyecek,
Hem de, “gelin olunca anlarsın,” diyecek
Dalgın dalgın ilmekleri sayacak.
Oysa ben gelin gördüm.
İnsan, beyaz uzun bir giysi giyerse,
Gelin olmuş oluyor.
Karalar giyerse,
Damat.

Ben babama zor şeyler sormalıyım.
O da oldu mu acaba damat?
Yoksa, oldu da unuttu mu?
Onun düşünecek zamanı da yok.
Geceleri çok geç geliyor eve.
Hemen soyunuyor,
Pijamasını, terliklerini giyiyor
Uzanıyor koltuğa.
Boş zamanlarımda, ben yap-boz oynuyorum,
Babam hiçbir şey yapmıyor,
Yalnızca televizyon seyrediyor.

Babam eğer televizyon seyretmezse,
Maa gidermiş, bulmaca özermiş,
Böyle söylüyor.
Bana kalırsa o, arabasını tamir ettirmeyi de
Çok seviyor.

Bense, piyano çalmayı öyle çok istedim ki,
Düşlerimde hep piyano çaldım geçen gün.
Ne keyifli bir şey,
O küçücük merdivenlerde,
Parmaklarını dolaştırmak.
Ama bu isteğimi kimseye söyleyemedim.
Beni çocuk sanıp,
Oyuncak piyano almalarından kortum.
Babamı, koltukta uyuklarken dürtsem,
“Bana bir piyano almanı istiyorum,
Hem istiyorum...
Hem de şey yapıyorum, rica ediyorum...” desem,
“Beni neden uyandırdın,
Sen piyanoyu ne yapacaksın,
Kim bilir nereden gördün de özendin,
Müzik de neyine gerek, eksik kalsın...
Peki peki, bakarız...” mı der acaba,
Yoksa gerçekten söz mü verir
Piyano almaya
Bir babadan umulan,
En sağlam sözü mü verir bana,
En güvenilir sözü?
Sevgili babacağım, babam benim!
Bir baba, ona duyulan güvenden başka nedir?

Beşimci yaşıma girdim.

Bana,

“Sana güzel bir doğum günü partisi düzenleyeceğiz,
Beşinci yaş çok önemlidir,” dediler.

Sonra annem biraz sancılandı

Hepimiz unuttuk yaşın önemini.

Bana bir tahta kaz aldılar hediye.

Ben öyle güzel kaz görmemiştim ömrümde.

Bir de küçük pasta üflettiler.

Bir üfledim, mumların beşi de söndü.

“Dikkat et, bundan sonraki yaşlarında,

Kolay olmaz mumları söndürmek bir solukta,”

Diye gülüştüler.

Demek neşeli günlerdeki işler bile,

Zorlaşacak ileriki yıllarda.

Ama zorlaşsa da,

Renkli mumlar çoğalacak ya,

Siz ona bakın.

Ve nasıl olsa,

Ben de biraz daha büyüyeceğim,

Biraz daha güçleneceğim,

Sonunda uğraşacak yaşa geleceğim

Zorluklarla.

Hem biliyor musunuz,
Annem iyileşince söz verdi bana.
Gerçek bir piyano alacakmış
En kısa zamanda.
Tabii,
Alır benim annem
Biliyorum ki, annelerin de
Güvenilir sözlerine,
Babaların sözüne güvenildiği kadar.
Altın bileziklerini satacak,
Alacakmış piyanoyu.
“Bilezik kolumda dursa,
Ne işe yarayacak?” dedi.
Ev masraflarından arttırdığı parayla da
Piyano dersi aldıracaktı bana.
Öyle seviniyorum ki,
Kanatlarım olsa, uçarak dolaşacağım
Odadan odaya.
İyi ki doğmuşum değil mi?
Yaşasın!
Yaşasın!
Şarkılar çalacağım piyanoda
Bundan sonra.

Ben artık,
Akıllanmışım, dediklerine göre
Kimden ne duyarsam, aynısını söylüyorum.
Şarkıları, şiirleri,
Hiç unutmuyorum, ezberliyorum.
Ve, aynısını yapıyorum, kim ne yaparsa.
Her şeyi taklit ediyorum.
Bu da oyun oluyor, bir anlamda bana.
“Kötü söz söyleme sakın,” diyorlar.
Ben sözün kötüsü hangisi,
İyisi hangisi,
Pek doğru dürüst bilmiyorum açıkcası.
Ama bana yasak ettikleri kimi sözleri,
Ara sıra babam da söylüyor evde.
Şaşıyorum.
Anneme ve bana söylemeyeceğine göre,
Kendine mi kötü söz söylüyor babam
Gerçekte?
Araba kullanırken, bazen bağıyor
Başka şoförlere,
Ama o başka.
O sayılmaz.
Herkes kötü konuşabilirmiş
Trafığe çıkınca.
Neden acaba?

Ben ne kadar akıllansam da,
Beni sokak kapısının önüne
Yollamıyorlar daha,
Oyun oynamak için.
Tehlikeliymiş.
Kapıcının çocukları da her gün orada
Koşuşuyorlar.
Neden onları ezmiyor arabalar?
Ben kendimi neden koruyamıyorum
Dışarıya çıkınca?
Düşüyorum, ayağım takılıyor sokakta.
“Neden,” diyor annem, “hep sen basarsın
Pisliğe, çamura”
Odanın içinde kapalı kalınca da,
Çok sıkılıyorum.
Duvarlara tırmanmak,
Tavanda yürümek istiyorum.
Masaların altına girip,
Kendi kendime evcilik oynamaktan bıktım.
Çizgi filmler hemen bitiyor.

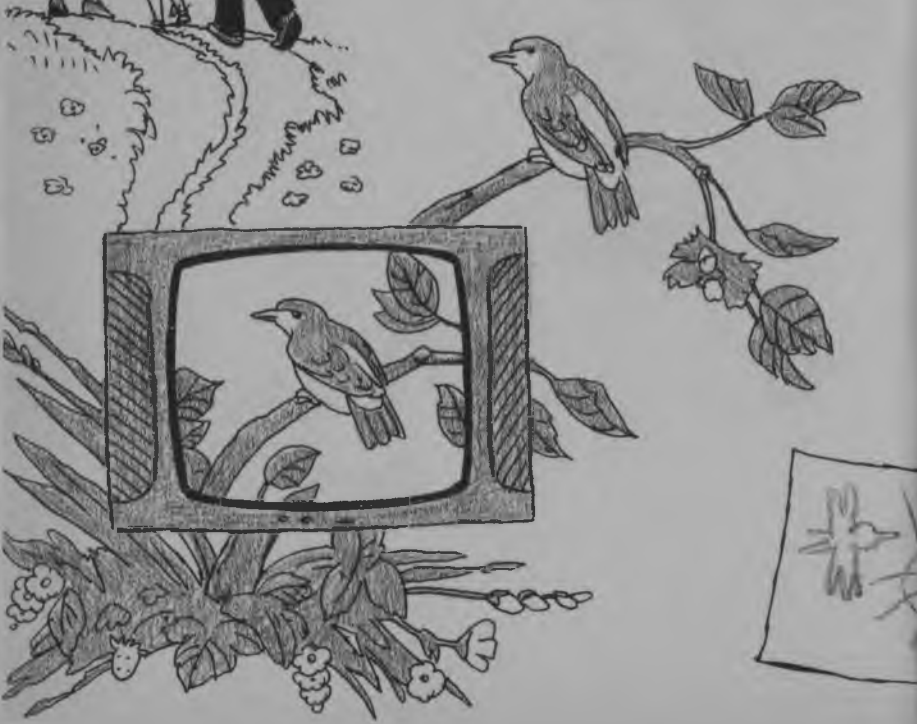

Büyüklerin izlediği filmlerse,
Beni korkutuyor,
Uykum kaçıyor seyredince.
O filmlerde kavga ediyor,
Birbirini öldürüyor insanlar.
Ölünce, bir daha ayağa kalkamıyor kimse.
En iyisi,
Tahta kazımı ipinden tutup
Gezdirmek halının üstünde.
Yürürken durmadan kuyruğunu sallıyor
Ve benimle konuşur gibi,
“Gak gak,” diye ötüyor
Bu komik kaz!

Çok sıkıldığımı anlayınca,
Annem bana bir resim defteri aldı,
Bir kutu da mum boya.
Çiziyorum artık istediğim her şeyi
Ve çizdiklerim canlanıveriyor gözümde.
Maviye boyarsam kâğıdı, deniz oluyor.
Beyaz bir kayak da yüzüyor üstünde.
Yeşile boyarsam, ağaç oluyor dallı budaklı.

Renkleri tanıdığım için,
Hiç yanılmadan
Kahverengiye boyuyorum toprağı.
En çok çizmek istediğim şey, çiçek.
Bir de, kedi.
Ama mümkün değil çizmek kediyi.
Kediye benzemiyor çizdiklerimin hiçbiri.
Kuzunun da kulağı var,
Köpeğin de,
Nasıl ayırt edeyim kedininkini?
Kuş ve balık da çizmek isterdim ama,
Yapamam ki...
Ev çizmek, en iyisi!..
En kolayı, defteri karalamak.
Biliyorum, insan yüzü çizebilmek, en güzeli.
Ben ancak, kibrit çöpü gibi
İki kol çizebiliyorum, iki de bacak.
Sonra ben, her resme sarı bir güneş koyuyorum.
O çok kolay.
Top gibi yusuvarlak.
Ne yapayım, sevmiyorum güneşsiz resmi.

Onca yalvarmalardan sonra,
Bir pazar günü babamla ikimiz
Kırlara gittik,
Yemyeşil yüksek bir tepeye çıktık.
Uçurtma uçurabilmek için.
Evimizden çok uzaklarda
Boş bir alan bulduk da.
“İşte,” dedi babam, “temiz hava burada,
Bu ağaçlıkların arasında.”
“Pis hava nerede?” dedim.
“Geride kaldı,” dedi.
Sokak aralarında, kentin caddelerinde,
Tozlu dumanlı alçak ve basık yerlerde.”
Öyle bir ılık rüzgâr vardı ki o tepede,
Mis gibi ot ve çiçek kokuyordu,
Sanki aldı götürdü üstümüzdeki tozu
Sürükledi bizi bambaşka bir iklime.
Babam ve ben
Neşe ile uçurduk uçurtmamızı göklerde.
Sonunda uçurtmanın kuyruğu,
Takıldı kaldı dalların birinde.

Biz de yokuş aşığı koşarak indik.
Gülerek yuvarlandık çayırda,
Bizi coşturan bir şey vardı,
Saçlarımızı uçuran rüzgârda.
“Özgürsün işte şimdi bu tarlalarda, bayırlarda,
Ne yaparsan yap, zıpla bağır,
Koş gidebildiğin yere kadar.
Doğaya en yakın olduğun şu ânın
Keyfini çıkar.”

Keşke annem de gelseydi bizimle.
O da tatsaydı bu özgürlükten.
Biz babamla özgür olurken,
Annem yemek pişiriyordu evde.
Ama evde kalmayı kendi istemiş
Babamın dediğine göre.
Bari ona birkaç papatya götürsem.
Ne yazık ki, bu bahar açmış ağaçları,
Sarı çam tozlarını, kavak tüylerini
Götüremem anneme.
Onlar sığmaz cebime.

Hiç unutmuyorum,
Bir gün vapura binmiştik de annemle,
Avucuma almak istemiştim
Pervanenin saçığı köpüklerden.
“Alamazsın, boşuna eğilme denize”
Demişti annem,
“Alsan bile,
Biriktiremezsin,
Bir avuç su olur akar ellerinden,
Kaçırırsın köpüğün keyfini de”
O gün annemin gözlerinden,
Tuzlu bir yaş süzölmüştü
Aynı deniz suyu gibi.
Anlayamamıştim,
Bu ağlamak mı, değil mi?
Çünkü hiç yoktu sesi.

Ama ben erkekleri hiç görmedim
Ağlarken.
Onlar hiç üzölmez mi acaba?
Ya da gözyaşları çok mu değerli ki
Akıyor gözlerinden?
Ben artık yolda giderken,
Herkesin yüzüne bakıyorum.
İnsanlar birbirine küsmüş gibi.
Yol vermiyorlar, selam vermiyorlar,
Teşekkür etmiyorlar,
Birbirlerine gülmeye de üşeniyorlar sanki.
Ah öyle severim ki ben,
Ne zaman evde
Annemin babamın gülen yüzünü görsem.
Beni ilk kucaklarına aldıkları gün
Yaptıkları gibi,
Heyecanla,
Şaşkınlıkla bile olsa,
Gülseler hep keşke,
Katıla katıla gülseler,
Hiç anlayamadan neden güldüklerini de.
Ben de hemen sevinçten
Bir takla atsam kanepenin üstünde.

Bizim evdeki insanlar,
Benim anaokulu işimi hâlâ konuşuyorlar.
Ve daha bir karara varamadılar.
Büyükler çok uzun süre
Düşünüyorlar bir işi yapmadan önce.
Ben olsam hemen yaparım
Aklıma bir şey gelince.
Bazen annem,
“Ben artık karışmam,” diyor.
Bazen babam,
“Ben de karışmam,
Sen ne istersen yap işte,” diyor anneme.
Ne yapabilir ki bu durumda?
Hiçbir şey tabii.
Benim anaokulu işim,
Durmadan kalıyor sallantıda.

Bazen ben de döküyorum oyuncaklarımı
Odanın ortasına,
Boyarımı, kitaplarımı ve bebeklerimi de
Döküyorum.
Kimse karışmasın istiyorum
Bu dağınıklığıma.
Biliyorum,
Hepimiz birlikte yaşıyoruz ama,
Kendimiz karar veriyoruz ne yapacağımıza,
Kararımız yanlış bile olsa.
Yok hep birlikte mi veriyoruz kararları,
Yanlış da doğru da olsa
Susup katlanmak için sonuçlarına.

Bildiğim bir şey varsa,
Ben artık,
Kendi düşüncemi de söyleyebiliyorum
Bağıra bağıra.
Yani alçak sesle bağıra bağıra.
Diyorum ki,
“Ben,
Anaokuluna gitmek istiyorum.
Bir kardeşim de olsun istiyorum.
Artık istiyorum.
Yalnızlıktan sıkıldım.
Razıyım, ne kadar küçük olursa olsun,
Benim de bir kardeşimin olmasına
Ve onunla oyun oynamaya.”
Dünyadaki bütün çocuklar benim kardeşim ama,
Ne yapayım ben o çocukları,
Biriyle bile oynayamadıktan sonra.
Bilseniz, insan ne kadar gülünç oluyor,
Kendi kendisiyle kovalamaca oynayınca.

Haydi bakalım kolaysa,
Bir de büyükler oyun oynasa ya,
Tek başlarına.
Bazen dövüyorum bebeklerimi,
Üzülüyorum sonra.
Bilmem ki,
Çocuklarını dövünce,
Anne babalar da üzülüyorlar,
Pişman oluyorlar mı acaba?

Benim de kötü huylarım var aslında.
Oyuncaklarımı kimseye veremiyorum,
Dokunmalarını bile istemiyorum.
Hem istiyorum, hem istemiyorum.
Sözde paylaşmasını bilmiyormuşum daha.
Peki neden öğretmediler,
Bugüne kadar bana?
Şiir okumasını öğretiyorlar,
Eğilip selam vermesini,
El öpmeği, diş fırçalamayı,
İki öğün arasında abur cubur yememeyi,
Gerekli gereksiz her şeyi öğretiyorlar da,
Neden öğretmiyorlar,
Oyuncaklarımı arkadaşlarımla paylaşmayı.
Eve gelen konukların çocuklarını
Seviyorum sevmesine ama
Onlar benim saçlarımı çekiyorlar,
Hem beni ağlatıyorlar, hem kendilerini.
Öyle bir kavga çıkıyor ki,
oyunun en tatlı yerinde,
Annelerimiz zor ayırıyor bizi,
Susturuyorlar güçlkle
Sonra bütün gece düşlerimde,
Uzun tırnaklı cadılar görüyorum.
Cüceler oturuyor göğsüme.

Bence,
En zararsız oyuncak,
Kitap!

Bir ilkokula gitsem,
Masalları kendim okuyacağım.
Kanatlanıp uğacağım göklere doğru
Ve kuşlara kendim yazacağım
Mektubumu.

Geçen gün,
Bana masal okuması için,
Babama o kadar yalvardım,
Okumadı.
Hesap makinesiyle oynadı.
Yeni almış,
Hesap makinesiyle,
O kocaman siyah iş çantasını,
Annem, “yarın,” dedi,
Yarın hiç gelmedi.
İyi ki, anneannem bizdeydi.
O okudu istediğim masalı.
Ben de dinledim, dinledim,
Sonra bana ninni gibi gelmiş olmalı ki
Anneannemin sesi,
Galiba uyuyakaldım.
Dinlediğim masalın konusundan çok,
Bana masal okunmasından mutlu oldum.

Artık mutluluğun ne olduğunu biliyorum.
Yazın denize girmek bir mutluluk.
Patates kızartması yemek de.
Babamın eve erken gelmesi
Ve bana çikolata getirmesi de
Bir mutluluk.
Geçenlerde suçiçeği çıkardım,
Yemeğimi yatakda yedim,
Bebeğimi koynumda uyuttum.
Aman ne sevindim.
Öyle bir mutluluk duydum ki,
Hastalığımı unuttum.

Ben hastayken,
İstediğim her şey alındı bana.
Kırmızı terlik,
Uzun kulaklı turuncu köpek,
Balon, bebek şekeri,
Kirazlı saç tokası...
Zaten bana istediğim bir şey alınmazsa
Anneanneme söylüyorum,
Yok, hemen o almıyor,
Bazen alıyor, bazen almıyor.
Dayak yerken de hiç kurtarmıyor
Söz aramızda.
Şımartmıyor beni aklınca.
Çok çok sarılıp,
Çok çok öpmüyor da.
Zaten biri beni kucağına alınca,
Şaşıp kalıyorum,
Acaba şımarıyor muyum korkusuyla.

Gene de anneannem şımartıyor beni.
Öyle olmasa,
“Altı yaşına hele bir bas,
Sana yazı tahtası
Ve renkli tebeşirler alacağım,” der miydi?
Yazıyormuşsun,
Sonra siliyormuşsun,
Üzerinde yazdığın her şeyi.
Oh ne güzel bir iş,
Tam istediğim gibi!
Çünkü ben,
Hiç de güzel ve doğru yazamıyorum,
Silmem ve değiştirmem gerek
Yapamadığım, beğenmediğim bir şeyi.
Öğrenmem için,
Mutlaka bozmam gerek yaptığım işleri.

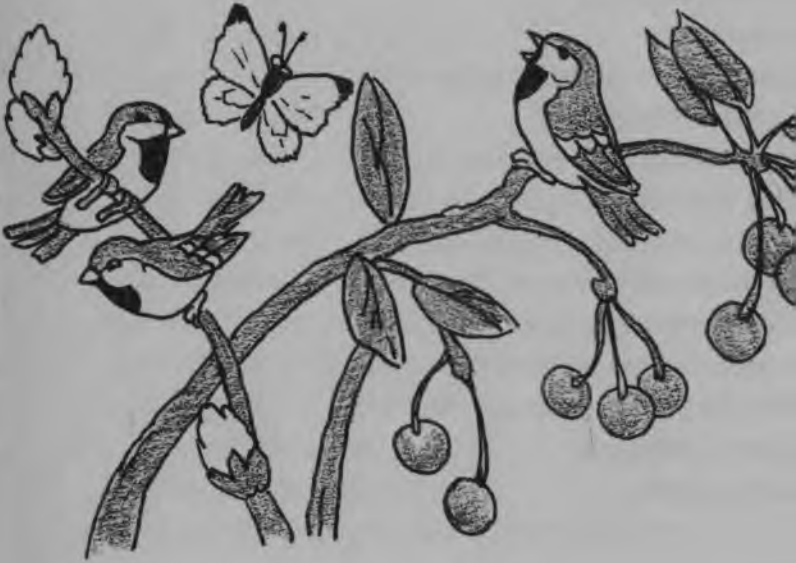
Anneannemi öyle seviyorum ki,
O olmasa, yardımcı olmasa annemin görevlerine,
Ben ne yapardım
Doğduğum günden beri acaba,
Kiminle dolaşırdım sokaklarda?
Çocuk büyütmek babaların görevi olmadığına göre,
Torun gezdirmek işinde de,
Biraz daha az görev düştü babaanneme.
Ama olsun,
Onu da özlüyorum ki aslında.
Büyükler, çocuklarını, torunlarını,
Büyütüyorlar işte kendi törelerince,
Eskiden öğrendiklerine göre.
Bir ailede herkes yardımcı olmalıymış birbirine
Ve nerede bir yanlış düşünce varsa,
Değişmeliymiş tümü de, duyduğuma göre.

Ben bile yardım ediyorum,
Sofra kurarken anneme.
Ekmeği taşıyorum, tuzlukları da.
Yabancılara da yardım etmek istiyorum artık
Yolda rastlayınca.
Örneğin yaşlılara.

Ben yaşı olmak istemem,
Ama annem gibi genç ve güzel olmak
İsterim doğrusu.
Ara sıra ona benzemek istiyorum,
Topuklu terliklerini giyiyorum,
Gizlice sürüyorum dudığıma rujunu,
Gene de annem kadar güzel olamıyorum.
Babamın paltosuna bakıyorum, bakıyorum da
Boyu o kadar uzun ki paltonun.
“Ben onu giysem,
İçinde kaybolurum,” diyorum.
Babam kadar hiçbir zaman olamam.
Babalar çok büyük olur.
Çok güçlü olur.
İsterse dünyadaki herkesi döver,
Beni korur, kurtarır.
Ama ben kavgayı hiç sevmem.
Oyuncak tabancam tüfeğim hiç yok.
Belki oğlan çocuğı olsam, alırlardı.
Beni kovboy bile yaparlardı.
Keşke yapmasalardı.
Ben kimseye saldıramam.
Döğüş eden insanlara bakamam korkumdan.

Hem ben,
Ölümün ne olduğunu da bilmiyorum.
Önce yaşamak varken,
Ölümün sözünü etmek neden?
İnsanları, ancak yaşarken,
Kuşları ancak diriyken, canlıyken
Sevebilmek dururken,
Gerçekten soruyorum,
Birbirini öldürmek neden?
Ben annemi, babamı,
İçimi çeke çeke,
Taa yüreğimin en dibinden gelen
Bir gürültüyle seviyorum,
Titriyorum onlara olan sevgimden.
Onlar hiç kızmazlar, bağırılmazlar,
Çocuk gibi darılmazlar birbirlerine.
Onlar hiç ölmesin istiyorum.
Ölüm, kimsenin evine gelmesin,
Alsın başını dağlara gitsin.
Bize sevgiler yağsın gökten,
Beyaz kar taneleri gibi
Tertemiz sevgiler.

Ben biliyorum ki,
Bir baba eğer isterse,
Göklerdeki bütün sevgiyi yağdırır,
Dünyanın bütün yağmurlarını da
Taşır getirir evine.

Bir gün, bir kiralık kayıkla,
Denize açılmıştık da biz ailece,
Babamı daha iyi tanıdım,
Karşılaşınca küçük bir tehlikeyle.
Tabii, kayığı, oltayı,
Balığı ve denizi de tanıdım.
Bir ara kayığımız su aldı.
“Korkmayın,” dedi babam,
Devleşti sanki ona bakınca yakından.
Eline bir konserve kutusu aldı,
Saatlerce sabırla,
Denizi boşalttı kayıktan.
Ve sonra küreklere asıldı,
Yaklaştırdı bizi güvenle kıyıya.
Plastik kovamızda balıklar zıplıyorlardı
Ve tepemizde uçuşuyordu martılar.
Babam gülümseyerek ve huzurla,
Kolunu annemin omuzuna koyunca,
Batan güneşin sıcaklığı yayılmıştı aramıza.
Gök ve deniz pespembe olmuştu.
Ne olurdu bitmeseydi bu güzel akşamüstleri
Ve kararmasaydı hiç hava.

Geçenlerde,
“Büyükbaban öldü,” dediler.
“Ne olacak şimdi?” dedim.
“Bir şey olmayacak,
Bir daha onu hiç göremeyeceksin,
O kadar,” dediler.
Sanki uzak bir ülkeye gitmiş de,
Hiç dönmeyecekmiş.
Peki ya onu özlersem, ne yapacağım?
Dediklerine göre,
İnsan bir yandan özlerken,
Bir yandan da unutmuş
Aramızdan geçip gidenleri.

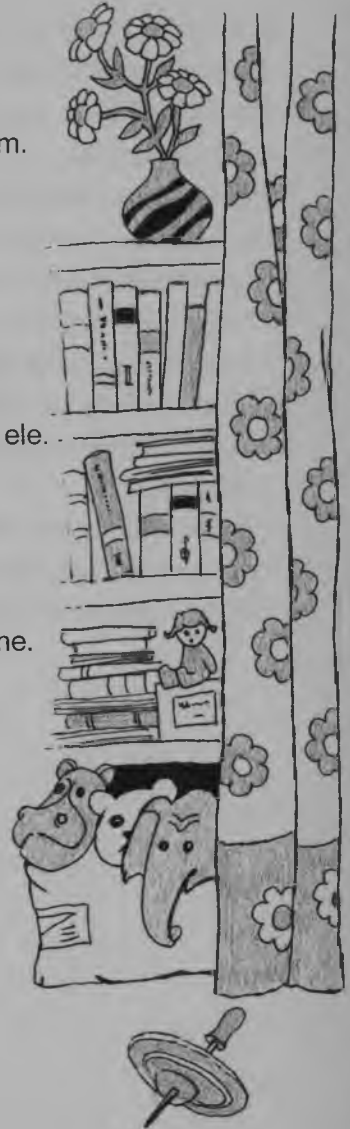
Anneler, babalar, çocuklar,
Arkadaşlar,
Bir gün mutlaka ayrılacaklarmış.
Ayrılınsınlar o zaman.
Nasıl olsa ben hiçbir şeye engel olamam.
Ama ben biliyorum, gidilen o uzak ülkeyi.
İnsan doğarken de,
Öyle uzak bir ülkeden
Getiriyordu onu leylekler değil mi?
Bir ülkeden bir ülkeye,
Nedir bu gidiş gelişler,
Adı doğum mu ölüm mü,
Bir türlü anlayamadım ki.
Ben neden göremedim acaba
Kendi leyleğimi?

İşte altı yaşındayım.
Tam ilkokul öncesiymiş bu çağ.
Karar verdiler sonunda.
Beni birkaç aylığına
Anaokuluna yollayacaklar.
Eviden ayrı kalmaya,
Ve başka çocuklara alışayım diye.
Bilmiyorlar ki,
Ben kafamın içinde
Kendimi çoktandır alıştırdım bile
Bütün ayrılıklara.

Masallardaki gibi, kaçıyorum bir ormana
Evde canım sıkılınca,
Konuşuyorum hayvanlarla.
Odamın kapısını kilitleyip,
Saatlerce konuşuyorum,
Olmayanlarla.
Ona kadar saymasını da biliyorum.
Ama sayılarla ne yapılır acaba?
Harfleri de tanıyorum.
Harflerle yazı yazıldığını da
Biliyorum ama,
Nasıl yazıldığını öğrenmedim daha.
Nasıl olsa anaokulunda
Pek çok şey öğretecekler bana.
En çok da oyun oynamak istiyorum.
Öyle çok ki bilmediğim oyun.
Ve daha dokunamadığım öyle oyuncak var ki
Dünyalara sığmaz.

Annem diyor ki,
"Bu çocuk doya doya oynayamadan
Okul dönemi geldi."
Benim suçum mu oynayamamak?
Dersler başlayınca da,
Tabii önce ödevler yapılacak.
Eğer derslerden zaman artarsa,
Oyun oynayacakmış.
Meğer daha geçirmedğim
Çocuk hastalıkları da varmış.
Onlara da yakalanacakmışım
Mutlaka ilkokulda.
"İyi bir öğretmene düşse bari"
Diyorlar ara sıra aralarında.
Öğretmenin kötüsü olur mu?
Ben çantamın içinde top da götüreceğim okula.
Okumayı öğrenince,
Masal kitabı da koyarım çantama.
Ama ya kızarlarsa?
Sen önce dersini çalış,
Başka kitap okuma diye yasaklarsa?
Neyse,
Ben şimdilik gideyim de anaokuluna,
Sonra düşünürüm
Başıma gelecek olanları ilkokulda.

Benim annem,
Daha yıllar önceden,
Öyle çok çocuk kitabı aldı ki bana,
Belki de ömrümce okusam bitiremem.
Her gün tozunu alıyoruz onların,
Annemle ben.
Okuduktan sonra da,
Hiç yırtmadan saklayacağım
Kardeşim için.
Ya da başka çocuklara vermek için
Çünkü kitaplar dolaşmalıymış elden ele.
Ayrıca, duyduğuma göre,
Annem beni ilkokula yollayınca,
Kendi evde yalnız kalmasın,
Ses olsun diye,
Bir kardeş getirecekmiş benim yerime.

Bu kardeş beklentisi de,
Kendimi bildim bileli dolaşıyor evimizde.
Ne düşünceğimi hiç bilemiyorum.
Artık kardeşi de,
Ne istiyorum, ne istemiyorum.
Ben okuldan eve dönünce,
Kim yardım edecek derslerime?
Annem nasıl yardım edebilir bana
Kucağında ağlayan küçücük bir bebekle?
'Kimse yardım etmeyecek,' diyor içimden bir ses.
'En iyisi, kendine kendin yardım et.
Ödevlerini bitir.
Ertesi gün öğretmenine,
Hepsini kendinin yaptığını söyle,
Gör bak seni nasıl beğenir.'

Öyleyse ben şimdiden başlayayım,
Derslerimi çalışmaya.
Bir deftere bildiğim harfleri yazmaya.
Yok yok, yazmayayım.
“Öğretmenin öğrettiğiyle başlamak,
En doğrusudur,” dedi,
Dün yolda birileri anneme.
Ah, ne yapacağımı bilemiyorum.
Hem çok sevinçliyim, okula başlayacağım için,
Hem de heyecanlanıyorum,
Uyku bile uyuyamıyorum.
Merak ediyorum öğretmenimi.
Acaba anneme benzeyecek mi?
Sarılıp beni öpecek mi,
Yüzü gülecek mi hep?

Suçlarımızı bağışlayacak mı?
Beni beğenecek mi?
Sevecek mi acaba, sevecek mi,
Bütün öğrencileri ve bu arada beni?
Okulun bahçesi olacak mı?
Evimizin bahçesi yoktu,
Okulumun bahçesi olacak mı,
Bahçesinde yemyeşil ağaçlar olacak mı?
Kendime hep soruyorum bu soruyu.
Ne olur, ne olur sanki,
Okulumun bahçesi olsa?
Rugan ayakkabılarımın gıcirtısını duya duya
Koşsam bir uçtan bir uca.
Ne olur sanki,
Kiraz çıkmış diyorlar,
Babam bu akşam eve gelse,
Elinde bir sepet kırmızı kirazla.

Benim babam,
Çarşıya pazara gitmesini sevmez pek.
Ancak sigara ve benzin alabiliyor.
Bu nedenle, ondan fazla bir şey istenmez.
Annem bir palto istedi geçen gün,
Şimdi çok ucuzmuş.
“Bakalım, düşünürüz,” dedi.
Palto alınmazsa,
Kış gelince annem üşüyecek mi?
Hayır, olamaz.
Galiba en doğrusu,
Büyüyünce kimseden bir şey istememek.
Bilmem ki.
Babam bana bir uçurtma alsaydı bari.
Gene eskisi gibi,
Yardım etse onu uçurtmama
Boş bir alanda.
Aslını sorarsanız, babam da değişti.
Sanki o başlayacakmış yeni bir okula gibi,
Huysuz ve sinirli.
Bir arkadaşının dediğine göre,
Sindirmeye çalışıyormuş,
Yaşamın getirdiği değişiklikleri.

Babamın arabası da değişti.
Yeni ve yabancı bir araba
Geldi durdu kapımızda.
Meğer bizimmiş!
Rengi de bir değişik,
Meğer petrol yeşiliymiş.
Ben kırmızı arabaları seviyorum söz aramızda.

Geçen gün annem dedi ki,
“Sana piyano alamadım ama,
Unuttum sanma.
Bileziklerimi satıp,
Parasını,
Yeni arabamızın masraflarına harcadım.
Öyle yapmamı istedi babamız.”
Zaten hep düşünürdüm,
Ne işe yarayacağını,
O simit gibi
Bileziklerin.
Hem ben hiç istemiyordum artık,
Piyano çalmasını.
İki tekerlekli bir bisiklet,
Elektrikli org,
Deniz yatağı,
Balkon salıncağı,
Müzik kutusu, kuşlu saat...
Aklımdan geçen istekleri bir saysam,
Şaşarsınız.

Babam hâlâ bir zaman ayıramadı,
Uçurtma uçurmaya.
Çok kazanmak için,
Çok çalışmak zorunda ya.
Ne yazık.
Peki ne zaman harcayacağız kazandığı paraları,
Hep böyle çalışırsa?
Ve çocukların her istediği alınmazmış
Gibi sözler çalınıyor kulağıma.
Bir de bu var hesapta.
Bunu hem anneannem, hem babaannem,
Hem de başka yaşlı teyzeler hep söylüyor
Eskiden beri.
Öyleyse, hep çocukların istemediği alınmış.
Ya da istediklerinin yarısı alınmış,
Öbür yarısı kalırmış.
Ben bazen anlamıyorum büyüklerin
Ne demek istediğini.

Paraları yoksa, o başka.
Bunu da söyleyebilirler açıkca.
Yoksulluk hiç ayıp değil.
İstediğim gereksiz bir şeyse,
Bana anlatabilirler ayrıca.
Öyle değil mi?
Çocuklara açıklamak gerek,
İsteklerinin neden karşılanmadığını,
Eğer büyükler biliyorsa.
Neden insanın kurduğu hayalleri,
Başkaları gelip yıkmayı çok seviyor acaba?

En sonunda,
Anaokuluna başladım.
İlk gün,
Öbür çocuklardan,
Öğretmenlerden, herkesten utandım.
Tuvalete gitmek için, izin bile alamadım.
Şarkılara, oyunlara katılmadım,
Uzaktan baktım.
Hep mendilimi ısırardım, tırnağımı yedim.
Bıraksalar, akşama kadar
Duvarın kıyısında duracaktım.

Okulda üç küme çocuk varmış.
Gül,
Gonca,
Tomurcuk.
Ben Gül'lerin arasında yer alıyormuşum.
Yani haberim bile yok,
Ben çoktan büyümüşüm de, çiçek açmışım.
Nedir acaba rengim?
Öğretmenime soracağım,
Benim korkum var mı,
Gül isem, hani dikenim?
Ama inanın,
Bana gül bile deseler,
Daha ilk günden soldum,
Kuru bir yaprak gibi titredim durdum.
Ve derin düşüncelere daldım.

Bilmem ki ben,
Bunca oyunu, şarkıyı nasıl aklımda tutacağım?
Öğrenmek için çok sabırsızlanıyorum,
Her öğretileni.
Nasıl öğle uykusu uyuyacağım,
Yalancıkdan gözlerini yumarak herkes gibi?
O kalabalık minübüste,
Nasıl gidip geleceğim eve?
Çünkü ben terlersem, hemen hastalanırım.
Ve pırasa verirlerse,
Nasıl yiyeceğim
Bilmem ki.

Neyse, okula çabuk alıştım.
Korktuklarım başıma gelmedi.
Yemekleri hiç tabakta bırakmadan
Bitirmeğe alıştım.
Daha doğrusu,
Hiç bakmadan lokmayı ağzıma atıp,
abucak yutmasını öğrendim.
Uzun uzun iğneyenler,
Ağızlarında büyüyen lokmayı,
Sonra hiç yutamıyorlar.
Öğretmenim, papatya toplamasını da öğretti.
Söylemeyi unuttum.
Anaokulumun öyle geniş bir bahçesi var ki,
Anlatamam.
İçine dünyalar sığar.
Papatyaları, birer birer saplarından kopardım,
Avucumda yan yana getirdim,
Demet yaptım.
Meğer ben iekleri,
Toplarken yoluyormuşum daha önceleri.

Anaokulundaki
Arkadaşlarımın tümü de çok iyi.
Öğretmenim, iyi.
Şöför amca, iyi.
Ahçı teyze, iyi.
Her şey iyi iyi iyi...

Bir görseniz,
Bir araya gelince nasıl anlaştığımızı...
Nasıl bir tek çocuk gibi olup,
Birbirimize sokulup
Masal dinlediğimizi uslu uslu.
Hiç sesimiz çıkmıyor,
Kıpırdamıyoruz bile öğretmenimiz konuşurken.
Ve sonra hep bir ağızdan
Yüksek sesle, öğretmeni yanıtıyoruz.
“Aferin” alıyoruz.
Öğle uykusuna yatırılınca, susuveriyoruz.
Birbirimize gizlice bakıyoruz,
Kırpıklarımızın aralığından.
Ve nasıl coşuyoruz bilseniz,
Şarkı söylerken,
Çılgınlık atarak köşe kapmaca oynarken
Kaydıraktan kayarken.

Eve dönünce soruyorlar,
O gün anaokulunda ne yaptığımı.
Heyecandan anlatamıyorum ki.

Bu anaokulunda,
Arkadaşlarımıza iyi davrandığımız sürece,
İzin veriyorlar her yaptığımıza.
Hiçbir şey, yasak değil.
Kimse kızmıyor,
Resim yaparken, elimizi yüzümüzü de
Boyamamıza.
Boyalı suları kaza ile yere dökünce.
Zaten önlük var üstümüzde.
Öyle rahat hissediyorum ki kendimi.
Ben burada,
Gece yatısına bile kalabilirim aslında.
Ama evde annem bekler.
Nasıl kalabilirim ben
Ondan ayrı daha fazla.

Yalnız küçük bir sorunum var.
Oğlan çocukları!
Onlar öyle yaramaz ki.
Çık hızlı koşuşuyorlar,
Birbirlerini itiyorlar.
Fırsat bulunca hemen,
Birbirleriyle güreşiyorlar, boğuşuyorlar.
Yerlerde yuvarlanmaya da alışmışlar,
Düşünce hiç ağlamıyorlar.
Öğretmen onları görüp azarlayınca da,
Susup önlerine bakıyorlar.

Dikkat ettim,
Oğlan çocukları da,
Gayret ediyor ağlamamağa
Erkekler kadar.
Neden acaba?

Hem sonra ben,
Oğlan ocuklarına,
Her yerde iyice baktım, baktım da
Yalnızca küçük bir fark gördüm,
Kızlarla aralarında.
Ve Şimdi daha çok Şaşıyorum,
O kadar küçük bir fark için,
Neden çok fazla sevindiklerine
Anne babaların,
Oğlan ocuk doğunca.

Hem kızlar,
Daha sessiz, daha sakin.
Uslu olmak,
Çok sevilme, çok istenme için
Yeterli değil galiba.
Neyse, ne yapalım,
İnsan kız mı oğlan mı olacağına
Kendi karar veremiyormuş ki annesinin karnında,
Biz de sonrasını düşünüp, oğlan olalım.

İşte oğlan çocuklarını tanımak,
Beni böyle düşüncelere itti anaokulunda.

Hem sonra duydum ki,
Oğlan çocukları büyüyünce
Ailenin de reisi olacaktarmış
Aynı, kovboyculuk oynar gibi.
Ellerinde okları ve yayları ile mi
Gezinecekler evin içinde?
Bu tabii ki şaka ama,
Televizyon reklamlarında gördüğümüz
Anneler, hep ev işi yapıyorlar.
Peki kız çocukları büyüyünce
Nasıl olabilecekler,
Doktor, şarkıcı, gazeteci, yazar?
Ben, ev kadınlığı mesleğini sevmiyorum.
Ben büyüyünce, hastabakıcı olmak istiyorum.
Kim ne derse desin.
Erkek olsaydım, itfaiyeci olurudum.
Daha doğrusu, itfaiyecilerin reisi.
Acaba milletvekili kimden oluyor?
Kadımdan mı, erkekten mi?
Televizyona bakarsam, hep erkekleri görüyorum
Ben mecliste ama,
Bir bilene sormalı bu işi.

Ah en iyisi,
Büyüyünce anaokulu öğretmeni olmak
Ve bu okuldan,
Bu çimenlerden, bu kum havuzundan
Hiç ayrılmamak!

Bir konu daha var anlamadığım.
Her yerde konuşuyorlar.
“Televizyon reklamlarına kanıp,
Çok şeker, gofret, çikolata almayın
Çocuklarınıza,” diyorlar.
Dişlerimizin sağlığı bozulmuş sonra.
Ama, araba, buzdolabı almak için
İnanmak zorundasınız televizyonda duyduklarınıza.
Bunu da sormalı anneme babama.

Neyse ki, ben fazla düşünemiyorum,
Hemen unutuyorum böyle karışık işleri.
Daha çok ilgimi çekiyor benim,
Boyama kitapları, bale giysileri,
Çocuk korosu,
Hele sınıfımızdaki muhabbet kuşları,
Sarı ve yeşil muhabbet kuşları...

Kuşlar benim öyle ilgimi çekiyor ki.
Sonra televizyonda izlediğim,
Uçsuz bucaksız derin denizler,
Adı bilinmeyen değişik balıklar,
Yosunlar, mercanlar...
Sonra, başka ülkeler...
Dünya ve uzay.
Aydaki gezintiler.
Ama size bir şey söyleyeyim mi,
O belgesel denilen programlarda,
Anlayamadığım şeyler, dünya kadar.

Bilmem siz biliyor musunuz?
Ben, dünya ile güneş arasında
Bir bağlantı kuramıyorum.
Kim dönüyor, kim duruyor,
Kim kimi kendine çekiyor?
Güneş batınca nereye gidiyor?
Kışın neden bizi az ısıtıyor da,
Yaz gelince sıcaktan terliyoruz
Gözlerimiz kamaşıyor?
Örneğin güneş doğunca.
Hem sabah oluyor, aydınlanıyor ortalık,
Hem de gölgeler takılıyor peşinize.
Gölgeyi ışık mı yaratıyor?
Sabah ve akşam, neden gökyüzü kızarıyor?
Kime sorsam,
“İlkokula git, öğrenirsin,” diyor.
Demek ki,
Bu sevdiğim ve bağlandığım,
Aldığım anaokulu,
Artık bana yeterli değil.
Sorular çoğalınca,
Biliyor onun çağı.
Demek geride kaldı
Geçen gün oynattığımız kukla
Ve anlattığımız peri masalı.
Artık öğrenmeye başlayacağım
Gökkuşağının sırlarını.

Ne yapalım,
Küçük kardeşim gitsin anaokuluna,
Eğer doğar gelir ve aramıza katılırsa.
O gitsin,
Gözü açılmamış tomurcukların toplandığı
İlk ana sınıfına.
Hep annesini arasın, ağlasın.
Ya da yatağını ıslatsın.
Hayır, hayır.
Benim kardeşim yapmaz öyle şeyler.
İyi çocuk olur, güzel çocuk olur.
İster kız olsun, ister oğlan,
İkimizi de çok sever
Benim annem babam.
Temizdir, akıllıdır, usludur.

Eğer onu anaokuluna erken yollarlarsa,
Hem tomurcuk olur,
Hem gonca, hem de gül olur zamanla.
Hep yüzü güler.
Ve eve gelince her akşam söyler,
O gün öğrendiklerini bana birer birer.
Ara sıra da koynuma girer, uyuruz birlikte.
Ben öyle çok severim ki,
Sarılıp uyumayı birisiyle.
Artık annem babam,
Eskisi kadar sıklıkla beni almıyorlar
Yataklarına.
Kucaklarına da almıyorlar pek fazla.
Şakalaşmıyorlar da benimle,
Oynamıyorlar da.

Bir gün çocuk tiyatrosuna götüreceklermiş
Beni sözde,
Annemle babam.
Fazla yüzleri gülmüyor nedense bugünlerde.
Acaba bilmediğim bir şeye canları mı sıkılıyor
Yoksa, yüz vermemiş olmak için mi,
Benden uzak duruyorlar böyle?
Çünkü yaşlıların dediğine göre,
Çocuklara yüz verilirse,
Astar isterlermiş.
Ben bundan bir şey anlamadım.
Bu sözleri uyduran bir terzi olmalı.
Kusura bakmayın ama,
Kimselere de soramadım anlamını.
Bana aptal demesinler diye.
Anlamadıklarım çoğalınca,
Çok kızıyorum kendime.
Bir de,
“Çocuklar büyüdü, biz küçüldük,” diyorlar.
Küçülen kim?
Büyükler mi?
Güldürmeyin beni.

Ne yapalım,
Artık anlaşıldı ki,
Çocuklar,
Kafasında hep sorularla yaşamış.
Büyüyünceye kadar.
Büyüyünce aklına bir soru takılsa,
Onu kime sorarmış acaba?
Hangi okula, hangi öğretmene danışmış.
Ben karar verdim,
Büyük bir insan olunca,
Kendim sorup,
Kendim yanıt vereceğim.
Hem kendime, hem başkalarına.
Yardımcı olacağım ömrüm boyunca insanlara.
Ama nasıl?
Bana da kitaplar yardım edecek herhalde.

Örneğin,
Ŗöyle bir söz daha duydum ben büyüklerden.
“Kızını dövmeyen dizini döver.”
Siz anladınız mı bir Ŗey, bu sözden?
Neden oğlanı değil de kızı dövecekler,
Eğer dövmek mutlaka gerekiyorsa?
Ve sonra,
Neden baŖka yerlerini değil de,
Kendi dizlerini dövecekler?
Bunların da yanıtını vermek zorundayım
Büyüyünce.

Şimdi ben öncelikle,
Okuma ve yazmayı öğrenmek istiyorum.
Çocuklar için yazılmış bütün kitapları okumak,
Bilmediğim, merak ettiğim şeyleri,
Kitaplardan öğrenmek istiyorum.
Ve sonra,
Bütün okuma yazma bilen çocuklara,
Hatta kuşlara,
Mektuplar yazmalıyım.
Soruları iletmeliyim onlara da,
Aklımdan geçenleri anlatmalıyım,
Anlıyor musunuz,
Yaşadıklarımı paylaşmalıyım
Bütün dostlarla.
Ben biliyorum ki,
Yazının mutlaka kanadı vardır,
O kanatlanır,
Uçar gider,
Bulur her adresi,
Ulaştırır selamımı her kapıya.

İlkokula gitmeden önce,
Her çocuk coşar,
Havalanır, yerinde duramazmış böyle.
Ben de garip istekler duyuyorum,
İnanılmaz istekler,
Bütün gönlümce.
Ve öyle sabırsızlanıyorum ki,
Doğmadan önce,
Annemin karnında günleri saydığım gibi,
Heyecandan duracak kalbim neredeyse.

İşte size yazdığım bu mektubu da,
Aklımdan geçirdim.
Bekleyemedim okuma yazma öğrenmeyi.
Kâğıt kalem kullanmadan yazıverdim.
Parmaklarımla havanın içine,
Çizgiler çiziverdim gizlice.
Bu da bir mektup olur, göklere yazdığım.
Belki kuşlar okur,
Belki aydede.
Eğer dilimi çözerlerse, öğrenirler.
Benim bir günce tuttuğumu,
Doğduğum günden beri.
Hatta doğmadan önce bile
Konuştuğumu,
Kendi kendime.

Gene de düşünüyorum.
Okuması yazması olan büyükler,
Bir çocuğun, çözemediği bütün sorunlarını,
Bir kâğıdın üzerine döktüğünü görürlerse eğer,
Ne düşünürler?
Hele ki, boşluğa yazdığını anlasalar yazıyı,
Hoş karşılarlar mı
Kuşlar kadar?
Acaba kendileri yaşadı mı,
Bu büyük coşkuyu,
Sevinci, mutluluğu,
Okul öncesinde soluk soluğa
Benim kadar?
Yoksa unuttular mı?

Çünkü çocuk,
Kız da, erkek de olsa,
Bir kere daha doğuyor bana kalırsa,
Okuma yazma öğrendikten sonra.
Asıl o zaman,
Gelmiş sayılır dünyaya insan,
Değil mi ama?
Ve atabilir,
Her yaptığı işin altına,
İmzasını da.

İşte Şimdi ben,
Böyle düşler kuruyorum,
Oturup balkona.
Yaz mevsimindeyiz.
Anaokulun kapandı.
Sonbaharı bekliyorum.
Yerimde duramıyorum aslında,
Bir içeri, bir dışarı,
Sabırsızlıkla dolaşıyorum ortalıkta.
Günde kaç kez yatak odama gidiyorum koşarak,
Bakmak için,
Yeni alınan okul önlüğüme,
Yemek sepetime ve kırmızı çantama.
Yazı tahtası da alacak anneannem,
Söz vermişti ya.
Silgilerim, kalem kutum.
Sulu boyam da hazır.
Eksiklerim hiç bitmezmiş artık okul çağlarında.
“Bitmesin, zarar yok, ben alırım” diyor babam.
“Bugün biraz geç kalırsa bilgilenmeye,
Yarın hiçbir Şey yetmeyebilir
Onu mutlu etmeye”
Annem de babam da sevinç içindeler.
Sanki benimle birlikte
Onlar da başlayacak ilkokula.

Evde herkes aynı Şeyi Őöylüyor.
“Mutluyuz,”
Çünkü,
Daha dünyaya yayılacak ışıklar varmış,
içime dolan bu istekle,
Ben ilkokula güle oynaya gidince,
Ve barış ve sevgi Őarkılarını öğrenince.

Gerçekten de,
Daha kuşlara yazılacak öyle çok öykü
Var ki kafamın içinde,
Paylaşılmak isteyen öyle çok serüven
Bekliyor ki beni hayatta,
Sanırım, bir ömür boyu uçacağım artık ben
Bunları anlatmak için
Çılgılık çılgılığa.
Yazının kanatlarıyla uçacağım,
Yazının rengârenk kanatlarıyla.
Dünyanın bir ucundan.
Taa öbür ucuna.

Armağan olsun hepinize,
Taşıdığın zeytin dalı,
Armağan olsun,
Doğmamış ocuklara da.